Pregaria.cat

Entrada

Arribem tard!

Per pregaria.cat el dc., 07/09/2005 - 09:00

Quan ja s'acosta l'hora d'entrada dels infants a l'escola dels més menuts, veus pels carrers mares, pares i avis que arrosseguen fills, filles, néts i nétes, estirant llurs bracets: vinga, vinga, que arribem tard!.

Ell, que encara porta poc temps de vida va mirant. Els seus ulls són nous i qualsevol cosa li crida l'atenció. Si el deixéssiu anar al seu ritme aquell viatge de casa a l'escola duraria el doble o el triple. És tan interessant tot, és tan bonic, està carregat de tantes emocions! Una pedra, un colom, una flor, ... tot porta una dimensió de descoberta, que el podria entretenir llarga estona.

Però som els grans els que marquem el valor del temps. El rellotge ens lliga a un programa i no estem per contemplacions. L'infant, sí, que està per contemplacions. Se li estan obrint els ulls. És nou. No hi era fa poc. Ha passat de la possibilitat al ser, i tot li resulta important, ni que sigui per uns moments.

Els anem acostumant a la nostra velocitat, que és la que tantes vegades ens crea un neguit interior que no ens deixa mirar, ni escoltar, ni tocar, ni riure, ni plorar, ni somniar.

Vivim en aquest món, és cert, i és el que és. Però si ho reflexionem una mica no sé si el que vivim és el món real o un altre que ens hem fabricat des de les estructures d'una economia insaciable. Realment vivim? Mirem? Acollim? Som feliços a tanta velocitat i passant per persones i coses a tota bufa?.

Al menys de tant en tant intenta reduir la velocitat, frena, ves a 10 per hora, i mira, contempla (ara que pots), escolta, marca el ritme i deixa que tot el que entra pels sentits vagi del cap i al cor.

Quina mirada la de Jesús :

Fixeu-vos com creixen les flors del camp; no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. (Mateu ,28-29)